

Pápežové katechézy o rodine: druhá audiencia (17. decembra 2014)

Nový cyklus audiencií, ktorého témou bude rodina, a ktorý sa začlení do tohto prechodného obdobia medzi dvoma synodálnymi zhromaždeniami, venovanými tejto veľmi dôležitej skutočnosti.

14.05.2015

Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

Biskupská synoda o rodine, ktorú sme nedávno slávili, bola prvým úsekom cesty, ktorá sa završí na budúci október slávením ďalšieho synodálneho zhromaždenia na tému «povolania a poslania rodiny v Cirkvi a vo svete». Modlitba a reflexia, ktoré majú sprevádzať túto našu cestu, sa týkajú celého Božieho ľudu. Chcel by som tiež, aby sa aj zvyčajné zamyslenia stredajších katechéz začlenili do tejto spoločnej cesty. Rozhodol som sa preto, že sa budem spolu s vami v tomto roku zamýšľať práve nad rodinou, nad týmto veľkým darom, ktorým Pán obdaroval svet už od počiatku, keď zveril Adamovi a Eve poslanie množiť sa a naplniť zem (porov. Gn 1,28). Ten dar, ktorý Ježiš potvrdil a spečatil vo svojom evanjeliu.

Blízkosť Vianoc zažína nad týmto tajomstvom veľké svetlo. Vtelenie Božieho Syna otvára nový začiatok všeobecnej histórie muža a ženy. A

tento nový začiatok sa deje v lone rodiny, v Nazarete. Ježiš sa narodil v rodine. Mohol prísť nejakým premysleným spôsobom, alebo ako bojovník, či ako vládca. No nie. Prišiel ako dieťa rodiny, v rodine. Toto je dôležité, hľadiť do jasiel na túto nádhernú scénu.

Boh sa rozhodol, že sa narodí v ľudskej rodine, ktorú vytvoril on sám. Dal jej vzniknúť v jednej zapadnutej dedine na periférii Rímskeho impéria. Nie v Ríme, ktorý bol hlavným mestom impéria, nie v nejakom veľkom meste, ale na takmer neviditeľnej periférii, dokonca so skôr zlou povestou. Pripomínajú to i evanjeliá, akoby chceli povedať: «Môže byť z Nazareta niečo dobré?» (Jn 1,46). Možno, že v mnohých častiach sveta aj my sami takto hovorievame, keď počujeme názov niektorej okrajovej časti nejakého veľkého mesta. Nuž a práve tam, na tej periférii veľkého impéria,

sa začali najsvätejšie a najlepšie dejiny, dejiny Ježiša medzi ľuďmi! A tam bola tá rodina.

Ježiš zostal na tej periférii zo tridsať rokov. Evanjelista Lukáš rekapituluje toto obdobie takto: «Ježiš im bol poslušný» - čiže Márii a Jozefovi.

Nieko však môže povedať: ale tento Boh, ktorý nás prichádza spasiť, tam stratil tridsať rokov, na tej vykričanej periférii? Stratil tridsať rokov? On to však chcel. Ježišova cesta bola v tejto rodine. «Matka zachovávala v srdci všetky tieto veci, a Ježiš sa vzmähal v múdrosti, veku a v obľube u Boha i u ľudí» (Lk 2,51-52). Nehovorí sa o zázrakoch, uzdraveniach a kázňach - neurobil v tom čase ani jednu.

Nehovorí sa o kázaní, o zástupoch, ktoré sa zbiehajú; v Nazarete sa zdá, že všetko prebieha «normálne», podľa obyčají nábožnej a pracovitej izraelskej rodiny: pracovalo sa, mama varila, konala všetky domáce práce, žehlila košele, ... to všetko ako

každá mama. Otec, tesár, pracoval a práci priučal aj syna. - Tridsať rokov: aké plytvanie, otče! Avšak, nikdy sa nevie. Božie cesty sú tajuplné. Ale to, čo tam bolo dôležité, bola rodina! A toto nebolo mrhanie! Boli to veľkí svätí: Mária, najsvätejšia žena, nepoškvrnená a Jozef, najspravodlivejší muž... Rodina.

Istotne by na nás zapôsobilo rozprávanie o tom, ako si dospievajúci Ježiš počínal pri stretnutiach náboženskej komunity a ako sa staval k povinnostiam spoločenského života; keby sme poznali, ako pracoval s Jozefom ako mladý robotník; a tiež jeho spôsob, akým sa zúčastňoval na počúvaní Písem, na modlitbe žalmov a na mnohých ďalších zvyklostiach každodenného života. Evanjeliá vo svojej striedmosti nespomínajú nič o Ježišovom dospievaní a prenechávajú túto úlohu nášmu precítenému rozjímaniu. Umenie,

literatúra či hudba sa vydali touto cestou predstavivosti. Isteže, nie je ťažké predstaviť si, koľko by si mamy mohli osvojiť z Máriinej starostlivosti o tohto Syna! A koľko by otcovia mohli vyťažiť z príkladu Jozefa, spravodlivého muža, ktorý venoval svoj život starostlivosti a ochrane dieťaťa a manželky – svojej rodiny – v ťažkých úsekoch života! A nehovoriac už, ako by mohli byť mladí povzbudení príkladom dospievajúceho Ježiša, aby si uvedomili potrebu a krásu zušľachťovať svoje najhlbšie povolanie a mať veľké sny! A Ježiš tridsať rokov zušľachťoval svoje povolanie, kvôli ktorému ho Otec poslal, však? Boh, Otec. Ježiš sa v tom období nikdy nedal odradiť, ale rástol v odvahe napredovať vo svojom poslaní.

Každá kresťanská rodina – ako to robili Mária a Jozef – môže predovšetkým prijať Ježiša, načúvať

mu, hovoriť s ním, chrániť ho, obraňovať, rásť spolu s ním, a takto robiť svet lepším. Vytvorme v našom srdci a v našich dňoch priestor pre Pána. Tak to robievali aj Mária s Jozefom a nebolo to ľahké: koľko ťažkostí museli prekonať! Nebola to akási predstieraná rodina, nebola to rodina nereálna. Nazaretská rodina nás zaväzuje k tomu, aby sme objavili povolanie a poslanie rodiny, každej rodiny. A ako sa to udialo počas tých tridsiatich rokov v Nazarete, môže sa to udiať aj u nás: že sa pre nás stane normálnou láska, a nie nenávisť, že sa pre nás stane bežnou vzájomná pomoc, a nie ľahostajnosť či nepriateľstvo. Nie náhodou slovo «Nazaret» značí «Tá, ktorá chráni», ako Mária, ktorá – ako hovorí evanjelium – «chránila v srdci všetky tieto veci» (porov. Lk 2,19;51). Odvtedy zakaždým, keď nejaká rodina chráni toto tajomstvo, aj keby to bolo na periférii sveta, tajomstvo Božieho Syna, tajomstvo Ježiša, ktorý

nás prichádza spasiť, toto tajomstvo pôsobí. A prichádza spasiť svet. A toto je veľké poslanie rodiny: urobiť miesto Ježišovi, ktorý prichádza, prijať Ježiša v rodine, v osobe detí, manžela, manželky, starých rodičov, pretože Ježiš je tam. Prijať ho tam, aby v tej rodine duchovne rástol. Nech nám Pán udelí túto milosť v týchto posledných dňoch pred Vianocami. Ďakujem.

(Preklad: Agnes Jenčíková CJ)

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/papezske-
katechezy-o-rodine-druha-audiencia-17-
december-2014/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/papezske-katechezy-o-rodine-druha-audiencia-17-december-2014/) (08.08.2025)